

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.III.22.266/2016/3.szám

A tanács tagjai: Böszörményiné dr. Kovács Katalin a tanács elnöke

Salamonné dr. Piltz Judit előadó bíró

. Döme Attila bíró

A felperes: felperes

A felperes képviselője:

. Tenke Anna ügyvéd

Az alperesek: I. rendű

II. rendű

III. rendű

IV. rendű

Az alperesek képviselője:

. Sipos Norbert ügyvéd

A per tárgya: kártérítés

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó felek:

alperesek

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Törvényszék 2.Pf.20.044/2016/8.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Járásbíróság 16.P.21.448/2014/53.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott részét hatályában fenntartja.

Kötelezi az I-IV. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 600.000 (hatszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az I-III. rendű alperesek kötelesek az államnak külön felhívásra megtéríteni.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az 1998. november 6-án alakult P. Szövetkezetnek az I. rendű alperes igazgatósági elnöke, a II-III. rendű alperesek az

igazgatóság tagjai, a IV. rendű alperes a felügyelőbizottság tagja volt. Fő tevékenységi körébe ingatlanforgalmazás, továbbá az ehhez kapcsolódó tevékenységek, építőipari munkálatok, ingatlanberuházás és értékesítés, ingatlanügynöki tevékenység, ingatlankezelés, ingatlan-bérbeadás és -üzemeltetés tartozott; ezekkel összefüggésben a tagjai részére célrészjegyeket bocsátott ki. A szövetkezet gazdasági stratégiáját és a szövetkezetbe tagként belépni szándékozó befektetőkkel kötendő szerződések feltételeit az igazgatóság tagjai, az I-III. rendű alperesek határozták meg.

- [2] A 2000-2003. közötti időszakban a szövetkezet minimális eredményt ért el, az érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaságok nem termeltek számottevő nyereséget, többnyire veszteségesek voltak, és a szövetkezet saját működése során elért teljes bevétele is csak 2002. évben fedezte a célrészjegyek után fizetendő hozamot. A szövetkezet valójában további célrészjegy-befizetésekből teljesítette a korábbi célrészjegyek tőke- és hozam-kifizetése iránti igényeket, amelyre 2002-ig volt lehetősége, 2003-ban a célrészjegy-befizetések erre már nem nyújtottak kellő fedezetet.
- [3] A 2000-2003. évek között az I-III. rendű alperesek irányításával kiépült szövetkezet országos fiókhálózatának irodáiban elhelyezett tájékoztatók a szövetkezet nyereséges működésének látszatát keltették, elhallgatva, hogy egy-egy sikeres befektetésen túl a szövetkezet érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaságok egésze kezdettől fogva veszteséges, így a befektetések fokozott kockázatot jelentenek. Az I-III. rendű alperesek a tagság előtti beszámolóikban és az írásbeli tájékoztatóikban is a nyereséges működés látszatát keltették.
- [4] A felperes jogelődje, házastársa 2003. szeptember 3-án, illetve november 11-én egyenként 3.000.000 forint összegű célrészjegy jegyzésére kötött megállapodást a szövetkezettel hathavi időtartamra.
- [5] Mivel a célrészjegyek futamideje lejárt, de a felperes jogelődje sem a tőkét, sem a kamatokat nem kapta meg, 2004. május 18-án csalás bűncselekményének elkövetése miatt feljelentést tett, az őt ért kár mértékét 6.000.000 forintban jelölte meg.
- [6] A szövetkezet 2004. június 30. napjával felszámolás alá került. A felperes jogelődje 2004. október 20-án bejelentette hitelezői igényét, de a követelése nem került kielégítésre.
- [7] Az ügyészségnek a bírósághoz 2007. július 6-án benyújtott vádirata tartalmazta, hogy a felperes jogelődje polgári jogi igényt terjesztett elő 6.485.000 forint erejéig az I-IV. rendű alperesekkel mint vádlottakkal szemben.

- [8] A bíróság ítéletével az I-III. rendű alpereseket bűnösnek mondta ki - többek között - hűtlen kezelés, sikkasztás, tőkebefektetési csalás büntetében, míg a IV. rendű alperest bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett hűtlen kezelés és sikkasztás büntetében; kötelezte továbbá az I-III. rendű alpereseket polgári jogi igények, így a felperes jogelődje javára 6.485.000 forint és járulékai megfizetésére is.
- [9] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben kijavította és pontosította, illetőleg a IV. rendű alperessel szemben kiszabott pénzbüntetést megváltoztatta, továbbá valamennyi sértett polgári jogi igényét - így a felperes jogelődjét is - egyéb törvényes útra utasította.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

- [10] A felperes keresetében 6.000.000 forint tőke és járulékai megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni az alpereseket. Keresetének jogalapjaként az alpereseknek a jogerős büntető ítéletben megállapított és a keresetlevélben részletezett jogellenes megtévesztő magatartását jelölte meg, amelynek eredményeként 6.000.000 forint célrészjegyet jegyzett 2003-ban, amely sem a felszámolási eljárásban, sem a büntetőeljárás során nem térült meg.
- [11] Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték - egyebek mellett - elévülésre, valamint arra hivatkozással, hogy a felperesnek, illetve jogelődjének kárt nem okoztak, a felperes sérelmére bűncselekményt nem követtek el, közöttük sem kontraktuális, sem deliktuális jogviszony nem állt fenn.

Az első- és másodfokú ítélet

- [12] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg 6.000.000 forintot és járulékait, köztük lejárt ügyleti kamatot és késedelmi kamatot; ezt meghaladóan a keresetet elutasította.
- [13] Jogi álláspontja szerint a felperes követelése nem évült el, figyelemmel a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 360. § (4) bekezdésére, amely alapján az alperesek terhére rótt bűncselekmény elévülési ideje tíz év, amely megegyezik a felperes követelésének elévülési idejével. Rögzítette, hogy mivel a célrészjegyek visszafizetése esedékességének időpontja 2004. március 4., illetve május 12., a felperes 2013. július 16-án az elévülési időn belül nyújtotta be keresetét. Kifejtette, hogy amennyiben a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerinti általános elévülési határidőt kellene figyelembe venni, a követelés akkor sem évült el, mert a Fővárosi Főügyészség által benyújtott vádiratban a felperes

jogelődjenek polgári jogi igénye rögzítésre került, azt az alpereseknek kézbesítették, így az elévülés a Ptk. 327. § (1) bekezdése alapján megszakadt. Rögzítette, hogy a büntetőeljárás jogerős befejezése után, 2013. április 16-án kezdődött újra az elévülés, ehhez képest a június 16-án benyújtott keresetlevél az általános elévülési időn belül érkezett.

- [14] Az elsőfokú bíróság az alperesek jogellenes és felróható magatartása, valamint az okozati összefüggés vizsgálata körében rögzítette, hogy a Ptk. 4. § (1) és (4) bekezdésében, valamint 5. § (1) bekezdésében foglalt alapelvek nyilvánvaló kirívó, durva megsértése indokoltta teszi, hogy adott, kivételes esetben a tag ne hivatkozhatson a jogi személy elkülönült felelősségére; ilyenkor a társaság tartozásáért a tag köteles helytállni annak ellenére, hogy harmadik személy hitelezővel nem ő, hanem a társaság volt jogviszonyban. Arra a következtetésre jutott, hogy az I-III. rendű alperesek mint a szövetkezet igazgatósági tagjai olyan, bűncselekményt is megvalósító gazdasági tevékenységet folytattak, amely összességében a szövetkezet gazdálkodásának veszteségességéhez, a szövetkezeti gazdálkodás ellehetetlenüléséhez, végső soron a szövetkezet fizetéseképtelenné válásához és felszámolásához vezetett. Álláspontja szerint az alperesek magatartása a joggal való visszaélés, a polgári jogi alapelvek nyilvánvaló kirívó, durva sérelmét valósította meg, amely indokoltta teszi, hogy a társaság kötelezettségeiért saját vagyonukkal legyenek köteles helytállni. Az egyetemleges felelősség kapcsán nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a IV. rendű alperes nem látott el operatív irányítói, vezető szerepkört a szövetkezetben, figyelemmel arra, hogy munkavállalója, illetőleg felügyelőbizottsági tagja volt a szövetkezetnek, továbbá, hogy a büntető bíróság bűnsegédi bűnrészességét állapította meg.
- [15] Az alperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és a keresetet a IV. rendű alperessel szemben elutasította; mellőzte a IV. rendű alperes elsőfokú perköltségben marasztalását és illetékfizetésre kötelezését; egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta és a költségekről való rendelkezés körében a felperest kötelezte a IV. rendű alperes részére 100.000 forint első- és másodfokú eljárási költség megfizetésére.
- [16] Rögzítette, hogy a kárigényt a bíróságnak a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kellett elbírálnia, amelynek során a joggal való visszaélés, illetve a Ptk. alapelveinek sérelme a jogellenes és felróható magatartás. Nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az alpereseket a büntető bíróság milyen bűncselekmény elkövetésében találta bűnösnek, mivel a polgári jogi felelősségük alapja nem a bűncselekménnyel okozott kár, hanem a Ptk.-ban foglalt alapelvi szintű rendelkezések megsértése.

- [17] Egyetértett az elsőfokú bírósággal az elévülés megszakadása, illetve nyugvása kapcsán. A követelés bírósági úton való, elévülést félbeszakító érvényesítésének tekintette a felperes jogelődjének feljelentésében a polgári jogi igény bejelentését, valamint annak a vádiratban beazonosítható módon való feltüntetését.
- [18] A fellebbezésben írt hivatkozásra tekintettel megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok beszerzése, illetőleg a tájékoztatási kötelezettség kapcsán az eljárási szabályokat nem sértette meg. Jogszerűen beszerzett és értékelt bizonyítéknak tekintette a felperes indítványára az elsőfokú bíróság által beszerzett iratokat.
- [19] A IV. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet azért nem találta alaposnak, mert a szövetkezetben operatív tevékenységet nem végzett, gazdasági döntésekben, stratégia -alkotásban nem vett részt, így a jogellenes magatartás és az okozati összefüggés hiányát állapította meg. Erre tekintettel marasztalta az alpereseket a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján megállapított mértékű perköltségben.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [20] A jogerős ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben az I., II. és III. rendű alperes vonatkozásában elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását, másodlagosan mindkét fokú ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérték. A IV. rendű alperes vonatkozásában kérték a perköltség csökkentő tényező nélküli megállapítását.
- [21] Állításuk szerint a jogerős ítélet sérti a Ptk. 4. §-át, 5. §-át, 339. §-át, valamint az „elévülési szabályok téves értelmezésén alapul”, továbbá sérti a Pp. 3. §-át, mert a bíróságok jogszabálysértő bizonyítást folytattak le. Ezt meghaladóan hivatkoztak arra, hogy a másodfokú bíróság tévesen értelmezte a Pp. 192. §-át. Nem tartották megfelelő eljárásnak, hogy a felperes indítványára az elsőfokú bíróság szerezte be a vádiratot, illetve állították, hogy indítvány nélkül járt utána, hogy milyen ügy van folyamatban az alperesek ellen, és kérte ki annak iratait. Álláspontjuk szerint az így beszerzett bizonyítékok az eljárásban nem voltak felhasználhatóak, így a felperes az elévülés megszakadását nem tudta igazolni.
- [22] Ezt meghaladóan állították, hogy a felperes jogelődjének igénybejelentése nem minősült bíróság előtti igényérvényesítésnek,

így a követelés erre tekintettel úgyszintén elévült.

- [23] Ellentmondásosnak találták, hogy a bíróságok rögzítették: az ügy nem kártérítésről, hanem a korlátozott felelősség áttöréséről szól, mégis több helyen hivatkoztak a Ptk. 339. §-ára. Rögzítették, hogy a magyar jogban a jogi személy tisztségviselője nem felel annak tartozásaiért, állításuk szerint erre két kivételes esetben kerülhet sor: a csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban Csődtv.) 33/A. § (1) bekezdése, illetve (6) bekezdése szerint. Előadták, hogy ezen lehetőségek egyikével sem élt a felperes, így az igénye megalapozatlan.
- [24] Kérték annak értékelését is, hogy a felperest önhibájából érte kár, mivel úgy adott pénzt, hogy bármilyen módon utána járt volna a kölcsön megtérülésének.
- [25] A perköltségre vonatkozó rendelkezéssel kapcsolatban arra hivatkoztak, hogy a másodfokú bíróság semmilyen módon nem adta annak okát, hogy miért ítélte meg a Rendelet szerint járó összegnél nagyságrendekkel alacsonyabb perköltséget a IV. rendű alperes részére, holott ez jogszabályi kötelezettsége lett volna. Állították, hogy a 6.000.000 forint pertárgyértékből kiindulva a Rendelet alapján 300.000 forint elsőfokú és 150.000 forint másodfokú, azaz összesen 450.000 forint perköltség járt volna, a másodfokú bíróság által megítélt 100.000 forinttal szemben.
- [26] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [27] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.
- [28] A Pp. 270. § (2) bekezdésének és a Pp. 275. § (3) illetve (4) bekezdéseinek együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálat alapja lehet valamely anyagi jogi vagy eljárási szabálysértés, utóbbi azonban csak akkor, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása van.
- [29] Az alperesek felülvizsgálati kérelmükben mind eljárási, mind anyagi jogi szabályok megsértésére hivatkozással támadták a jogerős ítéletet.
- [30] Az I-III. rendű alperesek elsődleges hivatkozása szerint az ügyben eljáró bíróságok nem a Pp. 3. §-ának, illetve 192. §-ának megfelelően folytatták le a bizonyítást. Téves az I-III. rendű alpereseknek az az álláspontja, hogy a bíróságok által is értékelt büntető iratok beszerzése ezen eljárási jogi rendelkezések

megsértésével történt volna. Rámutat a Kúria, hogy a felperes a Pp. 192. § (2) bekezdése alapján tett indítványt az elsőfokú eljárásban a vádirat beszerzésére tekintettel arra, hogy annak kiadását ő közvetlenül nem kérhette. A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 74/B. § (3) bekezdése és 71/B. § (1) bekezdése szabályozza a büntető ügy irataiba történő betekintést, illetve az arra jogosultak körét. Kiemeli a Kúria, hogy a felperes jogelődje az elsőfokú büntetőeljárásban magánfélként vett részt, így a hivatkozott rendelkezések, valamint a Be. 54. §-a alapján sem iratbetekintési, sem iratmásolási joga nem volt. A jogerős büntető ítéletet követően - az abban foglaltakra tekintettel - magánfélnek sem volt tekinthető a büntetőeljárásban. Erre tekintettel az I-III. rendű alperesek alaptalanul hivatkoztak arra, hogy az okirati bizonyítékok beszerzésének módja sértette volna a Pp. 3. §-át, illetve 192. §-át, mivel a felperes az eljárásban a bizonyítási kötelezettségének más módon nem tudott volna eleget tenni. A szabad bizonyítás elvéből következően az ügyben eljáró bíróságok az iratokat bizonyítékként értékelhették. Ebben a kérdésben a Kúria korábban, hasonló tárgyban született, Pfv.III.21.332/2016/8. számú ítéletében már állást foglalt.

- [31] Az I-III. rendű alperesek felülvizsgálati kérelmükben arra is hivatkoztak, hogy az eljáró bíróságok az általuk hivatkozott okirati bizonyítékokat nem értékelhették volna, így nem állapíthatták volna meg, hogy a felperes követelésének elévülése nyugodott vagy megszakadt volna.
- [32] A Pp. 272. § (2) bekezdése értelmében a félnek a felülvizsgálati kérelmében meg kell jelölnie a megsértettnek állított jogszabályhelyet, és körül kell írnia a jogszabálysértés indokait. Érdemben csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében ezek a tartalmi követelmények maradéktalanul teljesültek.
- [33] Az I-III. rendű alperesek felülvizsgálati kérelmükben az elévüléssel kapcsolatban konkrét jogszabályhelyet nem jelöltek meg, általánosságban hivatkoztak arra, hogy a jogerős ítélet „az elévülési szabályok téves értelmezésén alapul”. Mivel az I-III. rendű alperesek felülvizsgálati kérelme ebben a körben nem felel meg az idézett jogszabályi rendelkezéseknek és követelményeknek, ezért a Kúria az elévülésre vonatkozó kifogásukat - az okirati bizonyítékok beszerzésével és értékelésével kapcsolatos hivatkozáson túl - érdemben nem vizsgálta.
- [34] A felelősség megállapítása vonatkozásában az I-III. rendű alperesek helyesen hivatkoztak arra, hogy meg kell különböztetni a szövetkezet, illetve a vezető tisztségviselők felelősségét. A Kúria korábban a Pfv.III.21.923/2015/9. számú ítéletében már rámutatott arra, hogy a szövetkezet igazgatósági tagjainak felelőssége nem a szerződéses jogviszony alapján, hanem a szerződésen kívüli kárfelelősség szabályai szerint állapítható meg, éppen arra tekintettel, hogy a kárigény megtérítése iránti eljárás a

szövetkezettel szemben eredménytelen volt mind a büntetőeljárás során, mind a felszámolási eljárásban. A Kúria jelen perben azonos tényállás mellett, a korábbi döntéssel egyezően foglalt állást úgy, hogy az ügyben eljáró bíróságok az I-III. rendű alperesek, jogerős ítéletben részletezett jogellenes és felróható tevékenységeivel kapcsolatban megalapozottan állapították meg, hogy azok okozati összefüggésben állnak a felperes által megjelölt károsodással, ezért a kárfelelősségük megállapítása helytálló volt.

- [35] A Kúria az I-III. rendű alperesek Csődtv.-re történt hivatkozásaival kapcsolatban az alábbiakat emeli ki: A Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében felülvizsgálati kérelmet az arra jogosultak kizárólag jogszabálysértésre hivatkozással terjeszthetnek elő. Ebből az következik, hogy a jogerős ítélet csak olyan kérdésben támadható e rendkívüli perorvoslattal, amely az első- és másodfokú eljárásnak is tárgya volt. A következetes bírói gyakorlat szerint a felülvizsgálatnak csak olyan jogi álláspont, illetve hivatkozás szolgálhat alapjául, amely az eljárás korábbi szakaszaiban is a per tárgya volt (BH 1996.372., BH 1995.163.). Mivel az alperesek az eddigi eljárás során, így a fellebbezésükben sem kifogásolták felelősségük megállapítását a Csődtv. rendelkezéseire tekintettel, így a Kúria a felülvizsgálati kérelem ilyen tartalmú hivatkozásait érdemben nem vizsgálta.
- [36] Rámutat továbbá a Kúria, hogy mivel az alperesek fellebbezése ezekből az okokból nem támadta az elsőfokú ítéletet, így a jogerős ítélet ilyen tartalmú indokolást nem is tartalmaz, tehát nincsenek olyan rendelkezései, amelyekkel kapcsolatban az esetleges jogszabálysértés a felülvizsgálati eljárásban vizsgálható lenne.
- [37] Az I-III. rendű alperesek felülvizsgálati kérelmükben alaptalanul hivatkoztak a felperes, illetve jogelődje önhibájára, hiszen egy szándékos vagyoni károkozásra irányuló magatartással szemben nem tekinthető felróhatónak a károsult üzleti élet szereplőibe vetett általános bizalma. Rámutat a Kúria, hogy a felperes jogelődje mint befektető számára elegendő garanciát jelenthetett befektetésének biztonságára, illetve megtérülésére, hogy a felügyelőbizottsági kontroll mellett működő szövetkezet részére, számos más célrészjegy jegyző célrészjegye alapján adott kölcsön a felperes által is ismert módon korábban megtérült. Nem tartotta a Kúria megfelelőnek az alperesek arra történő hivatkozását sem, hogy a felperes jogelődje „csak látványtervekre” adott kölcsönt, hiszen a beruházás valamennyi szerződő fél által ismert módon csak tervezett és jövőbeli volt. Az alperesek egyébként azt nem fejtették ki, hogy a befektetőnek milyen módon kellett volna még utána járnia a kölcsön megtérülésének.
- [38] A IV. rendű alperes felülvizsgálati kérelmével kapcsolatban a Kúria rámutat, hogy a Pp. 82. § (2) bekezdésének megfelelően a másodfokú bíróság a perköltség megállapításánál helyesen járt el. A

hivatkozott rendelkezés alapján a IV. rendű alperes pernyertessége esetén - az egyszerű pertársaságra tekintettel - nem lehet kiindulási alap az alperesek által hivatkozott teljes pertárgyérték, ugyanis a Pp. 51. § a) pontja alá nem tartozó pertársakat a perköltség megfizetésére egymás közt egyenlő arányban kell kötelezni, illetve a részükre járó perköltséget is ennek megfelelően kell megállapítani (BH 1984.22.). Helyesen alkalmazta a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 3. § (6) bekezdését is, amikor a perköltség megállapításánál figyelembe vette a jogi képviselő által a IV. rendű alperes érdekében végzett tevékenységet.

- [39] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet felülvizsgálattal támadott részében a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta, mivel az mindenben megfelelt az irányadó jogszabályoknak.

Záró rész

- [40] A Kúria a pervesztes alpereseket a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes részére a jogi képviseletével összefüggésben felmerült felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére, amelynek összegét a felülvizsgálati pertárgyérték alapulvételével, a Rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján, a (6) bekezdés alkalmazásával, az elvégzett tevékenységgel arányosan állapította meg.
- [41] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 50. § (1) bekezdése szerint számított felülvizsgálati illetéket az I-III. rendű alperesek kötelesek megfizetni az állam javára, a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.
- [42] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján az alperesek kérelmére tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2017. december 13.

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. a tanács elnöke, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. előadó bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági ügyintéző
HM